

РЕШЕНИЕ

№ 868

гр. София, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20231100510716 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение от 04.01.2021 г., гр.д. 13772/2014 г., СРС, 176 с-в оставя без уважение молбата с вх.№ 5073796/ 16.06.2020г., подадена от ответника Д. А. М., чрез адв. П. Г., с искане за допълване на постановеното по гр.д. № 13773/2014 г. на 29.04.2020 г. решение, по реда на чл. 250 ГПК.

Срещу решението постъпва въззивна жалба от молителя и ответник по иска Д. А. М.. Счита, че щом като предявеният срещу него иск по чл. 38а ЗЖСК е неоснователен и е прието, че ответниците са собственици на имота, подлежи на отмяна констативният нотариален акт, с който ищецът е признат за собственик. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което да се отмени същия нот. акт по реда на чл. 537, ал. 2 ГПК.

По реда на чл. 265, ал. 1 ГПК към въззивната жалба се присъединява ответникът по иска П. Т. М., като поддържа изложеното в нея.

Въззиваемият – ответникът по молбата и ищец в първа инстанция К. Г. А., оспорва жалбата.

Софийският градски съд, IV-A с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл. 269 ГПК наведените в жалбата оплаквания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от надлежна страна и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Изцяло обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл. 272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл. 269, изр. 2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. В настоящото производство не са представени нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд в частта им, оспорена в жалбата.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

Предявена е молба с правно основание чл. 250, ал. 1 ГПК.

С влязлото в сила, като необжалвано, първоначално решение от 29.04.2020 г., гр.д. 13772/2014 г., СРС, 176 с-в се отхвърля предявеният от К. Г. А. срещу П. Т. М. и Д. А. М. иск с правно основание чл. 38а ЗЖСК за извеждане на ответниците от апартамент № 125, находящ се в гр. София, ж.к. ****, състоящ се от дневна, кухня, стая, баня-тоалетна, предверие и два балкона.

В мотивите е прието, че с влязло в сила решение от 18.12.2015 г., гр.д. 2881/2015 г., САС, 8 състав, се признава за установено по отношение на ЖСК „Български художник“ и настоящия ищец, че настоящите ответници са собственици при условията на СИО на апартамента.

В мотивите не са формирани изводи за приложимост на чл. 537, ал. 2 ГПК спрямо издаденият в полза на ответника констативен нотариален акт за собственост, нито изобщо е обсъждан фактът за издаването на такъв титул или неговото съдържание.

Според ТР № 178/30.06.1986 г., ОСГК на ВС, при уважаване на иск за собственост, дори и при липса на изрично искане, се отменя на основание чл. 431, ал. 2 ГПК/отм./ издаденият в полза на ответника нотариален акт за собственост по обстоятелствена проверка за същия имот.

Съобразно постановките на ТР № 3/29.11.2012 г., т.д. № 3/2012г., ОСГК на ВКС, на отмяна по реда на чл. 537, ал. 2 ГПК подлежат само констативни нотариални актове, с които се удостоверява право на собственост върху недвижим имот, не и тези удостоверяващи сделки, с които се прехвърля, изменя или прекратява вещно право върху недвижим имот.

В същото тълкувателно решение се застъпва становището, че лице, което претендира правото на собственост, признато с констативния нотариален акт, може по исков път да установи несъществуването на удостовереното с този нотариален акт право. Защитата на това лице е по исков път, като с постановяването на съдебно решение, което със сила на пресъдено нещо признава правата на третото лице по отношение на посочения в констативния нотариален акт титуляр, издаденият нотариален акт следва да се отмени на основание чл. 537, ал. 2 ГПК. Отмяната на констативния нотариален акт на това основание винаги е последица от постановяването на съдебно решение, с което се признават правата на третото лице.

По настоящото дело, спорният предмет произтича от иск с правно основание чл. 38а ЗЖСК, с който се защитава правото на владение върху недвижим имот, отреден на член-кооператор в ЖСК с разпределителен протокол. Обект на защита не е владението на член-кооператора в ЖСК като фактическо състояние, а неговото право на владение, породено чрез отреждането от ОС на ЖСК за конкретен имот – жилище, ателие или гараж. За да може искът да бъде предявен, трябва ЖСК да не е прекратена - в противен случай на разположение на собственика са средствата за посесорна и петиторна защита. Този иск може да бъде предявен само от член-кооператор, а не от собственик, т.к. защитава ищцовото право на владение, а не на собственост.

Отделно, искът по чл. 38а ЗЖСК е отхвърлен. Ответникът Д. А. М. участва в правния спор пред първа инстанция и не предявява насрещен иск в защита на оспореното си право си за собственост върху процесния имот.

Затова не е изпълнена хипотезата на чл. 537, ал. 2 ГПК за отмяна на издаден констативен нотариален акт в полза на ищец по иск за собственост, респ. за допълване в този смисъл на първоначалното решение по реда на чл. 250, ал. 1 ГПК.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл. 271, ал. 1, изр. 1, предл. 1 ГПК следва да се потвърди.

Пред настоящата инстанция въззиваемият не претендира и не установява реализирани разноси, поради което такива не се дължат.

По изложените съображения, Софийският градски съд, IV-A с-в

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 04.01.2021 г., гр.д. 13772/2014 г., СРС, 176 с-в.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчване препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____